

Arrest

nr. 237 114 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In de synthesesamenvatting ontwikkelt verzoeker het volgende:

“1.1. Eerste middel

Aangaande het eerste middel wenst verzoeker te verwijzen naar hetgeen uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat verzoeker een onmisbare factor is binnen het gezin omdat de moeder de enige kostwinner is binnen het gezin en hij voor de kinderen moet zorgen terwijl zij uit werken is.

Het is hij die de jongste dochter [M.] (3,5jaar) naar school brengt en afhaalt. Verzoeker brengt ook [M.] (8jaar) naar de voetbal en blijft erbij tot [M.] afgehaald wordt.

De andere dochters [I.] en [C.] brengt hij naar de bijles. Verzoeker heeft een zeer goede relatie met de kinderen van zijn partner. Hij is een onmisbare factor binnen het gezin, zeker nu de moeder de kostwinner is en geen tijd heeft om deze taken op zich te nemen.

Verzoeker en zijn echtgenote kennen mekaar al zeer lang en hebben een oprechte en duurzame relatie. De echtgenote van verzoeker is op dit ogenblik zwanger en de vermoedelijke bevallingsdatum is voor 16 juli 2019 (stuk 6); Als verzoeker uitgewezen wordt dan kan hij de bevalling niet meemaken terwijl dit een zeer belangrijke gebeurtenis is.

De kinderen van de echtgenoot van verzoeker houden van hem en hebben een mooie familieband opgebouwd en zijn gehecht aan hem. Het is strijdig met het belang van het kind om plotseling verzoeker uit het gezin weg te nemen. De kinderen hebben uiteindelijk een vaderfiguur die hen de nodige stabiliteit, affectie en genegenheid kan geven.

Een negatie van al deze elementen door verweerster maakt een ernstige schending uit van bovengenoemde bepalingen. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig.

1.2. Tweede middel

Aangaande het tweede middel verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

Zoals hierboven reeds uiteengezet vormt verzoeker al geruime tijd een gezin met mevrouw [N.] en haar 4 minderjarig kinderen. Zij zijn gehuwd en hebben een hechte gezinsband.

Dat zij samenwonen kan niet tegengesproken worden.

Verzoeker is gekend door zowel de school van de kinderen, de voetbalclub van [M.], de leerkrachten bijles van [I.] en [C.], de burens als zijnde de vader binnen het gezin.

Verzoeker staat in voor het huishouden binnen het gezin en brengt de kinderen naar school en haalt hen terug af. Verzoeker is een onmisbare factor binnen het gezin gezien zijn echtgenote op dit ogenblik uit werken gaat en zij voor de kost zorgt. Zonder verzoeker zou het voor de echtgenote zeer moeilijk zijn om uit werken te gaan.

Daarenboven verwachten verzoeker en zijn echtgenote een kind op datum van 16 juli 2019.

Het kan niet ernstig zijn dat verzoeker het land zou moeten verlaten en de geboorte, opvoeding en het opgroeien van zijn kind niet mag meemaken.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn echtgenote, een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

1.2. In zijn verzoekschrift had verzoeker het volgende ontwikkeld:

"1. Schending artikel 40 ter en artikel 42§1 vreemdelingenwet en artikel 52 van het verblijfsbesluit.

Verzoeker diende op 14/05/2019 een aanvraag gezinshereniging op basis van zijn Marokkaanse huwelijk met een Belgisch onderdaan.

Aangezien er 6 maanden na de aanvraag geen beslissing was genomen door verweerster werd op 03/12/2019 over gegaan tot afgifte van de F-kaart, met ingang op 14.11.2019.

De artikelen 42 §1 Verblijfswet en 52 Verblijfsbesluit zijn duidelijk:

- Verweerster moet binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag gezinshereniging een beslissing nemen;
- bij het niet-respecteren van die termijn, moet de gemeente een F kaart afgeven.

Dit is dan ook gebeurd.

Pas op 10.12.2019 besliste verweerster alsnog de afgifte van de verblijfsvergunning van meer dan drie maanden te weigeren.

Verweerster verliest echter uit het oog dat de verblijfsvergunning reeds was afgegeven en dat de afgifte dus niet meer geweigerd kon worden.

Verweerster had kunnen overgaan tot het afleveren van een bijlage 21, meer bepaald een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat aan de voorwaarden voor gezinshereniging niet meer was voldaan, maar dat heeft zij niet gedaan.

Zij ging ten onrechte over tot afgifte van een bijlage 20 en meer bepaald een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In de zaak Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo) oordeelde het HvJ dat DVZ binnen zes maanden een beslissing moet nemen over een aanvraag gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Unieburger. Ook de kennisgeving van die beslissing moet gebeuren binnen die termijn. Als DVZ nalaat om binnen zes maanden een beslissing te nemen en ter kennis te brengen van de aanvrager mag dat echter niet leiden tot de ambtshalve afgifte van een F kaart omdat dit zou indruisen tegen de Burgerschapsrichtlijn. België zette de Burgerschapsrichtlijn volgens het Hof van Justitie dus foutief om in de Belgische verblijfswetgeving omdat deze wel - na zes maanden - voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart.

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde oordeelde hier echter over in een vonnis gekend onder rolnummer 19/25/A d.d. 29 januari 2019 het volgende:

Dat het Hof van Justitie oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, doet er niet toe. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontfangen, beroept deze staat zich op de eigen fout. Volgens de rechtbank kan dit niet op grond van volgende rechtsprincipes:

- 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen;*
- 'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.*

Dat de F-kaart dus wel degelijk terecht werd afgeleverd en dat verweerster, indien zij van mening was dat er niet was voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter vreemdelingenwet, een einde had moeten stellen aan het recht op verblijf conform artikel 40ter, laatste paragraaf vreemdelingenwet."

1.3. Naar luid van artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad in voorkomend geval *"uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

1.4. Artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*. Het begrip 'samenvatten' kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *"het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten"*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *"opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure"* (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer arrest nr. 229.585 van 17 december 2014) .

1.5 Een middel moet in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.901).

1.6. Uit de punten 1.1 en 1.2 blijkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift een enig middel ontwikkelt waarin de schending wordt opgeworpen van de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 42 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In zijn syntheseseminarie verwijst verzoeker in een eerste en tweede middel naar wat hij heeft uiteengezet in het verzoekschrift. Echter vat hij niet samen wat hij in het verzoekschrift heeft ontwikkeld. Evenmin vormt de syntheseseminarie een daadwerkelijke repliek op de nota met opmerkingen. Verzoeker volgt integendeel een totaal ander spoor in zijn syntheseseminarie. De Raad gaat er aan de hand van het betoog ter ondersteuning van de middelen in de syntheseseminarie van uit dat verzoeker in een eerste middel de schending van het belang van het kind en de formele motiveringsplicht beoogt op te werpen en in een tweede middel de schending beoogt aan te voeren van artikel 8 van het EVRM.

1.7. Verzoeker toont niet aan dat er redenen zijn die verklaren waarom hij slechts in het stadium van de syntheseseminarie kan ontwikkelen dat de bestreden beslissing het belang van het kind en de formele motiveringsplicht schendt alsook dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

1.8. De syntheseseminarie beantwoordt dan ook niet aan het gestelde in artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Dit leidt ertoe dat het beroep moet worden verworpen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer arrest nr. 229.585 van 17 december 2014) .

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA